

Ο ΧΘΕΣ ΕΤΙ ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΟΣ (Εικὼν Ἀλφρέτου Maignan).

Ο ΧΘΕΣ ΕΤΙ ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΟΣ

Ἡ ὑπόθεσις τῆς εἰκόνας ταύτης ἐλήφθη ἐκ τῆς ιστορίας τῆς πόλεως Μαλάγας κατὰ τὸν 16' αἰῶνα ἐπὶ τῆς κυριαρχίας τῶν Ἀράβων ἐν Ἰσπανίᾳ.

[ΜΟΥΣΕΙΟΝ.—ΤΟΜ. Α΄].

Ἐπὶ τοῦ ὑψίστου πύργου φρουρίου τινὸς ὑπερκειμένου τοῦ τε λιμένος καὶ τῆς πόλεως, ὑψοῦται πάσσαλος, ἐξ ἑνὸς τῶν ἀγκίστρων τοῦ ὁποίου κρέμαται μίᾳ μόνον κεφαλῇ, ἀλλὰ κεφαλὴ ἐπισήμου ἀνδρός, ὅστις μέχρι τῆς χθὲς ἦτο φίλος καὶ εὐνοούμενος τῶν ἰσχυ-

ρῶν τῆς ἡμέρας. Χθὲς ἔτι συνωθοῦντο περὶ αὐτὸν τοσοῦτοι φίλοι καὶ κόλακες, καὶ σήμερον—ιδέτε—κόρακες μακρόθεν συρρέουσιν ἵνα φάγωσι τὴν κεφαλὴν του.

Πρὸς τὴν βᾶσιν δὲ τοῦ ἀνθρωπίνου τούτου σφαγείου κάθηνται ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ τοίχου τρεῖς ἄνδρες, ἀναπνέοντες τὴν ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἐρχομένην αὔραν. Καὶ ὁ μὲν ὀρθὸς ἰστάμενος καὶ ὠπλισμένος εἶνε ὁ σκοπὸς ὁ φρουρῶν τὸ πένθιμον θέαμα, οἱ δὲ καθήμενοι εἶνε ὁ δῆμιος καὶ ὁ βοηθὸς του. Οὗτοι ἐκτελέσαντες τὴν ὑπηρεσίαν των καὶ δροσίσαντες τὸν λάρυγγά των ἐκ τοῦ ποτοῦ, ὅπερ περιέχουσι τὰ δύο ἀγγεῖα τὰ κείμενα ἐπὶ τῆς ἐπάλξεως, περιμένουσι καθήμενοι καὶ ἄλλα θύματα, διότι ἡ πτώσις τοῦ φονευθέντος χθεσινοῦ φίλου ἐπιφέρει πάντοτε καὶ τὸν φόνον τῶν ὑπ' ἐκείνου προστατευομένων. Κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἡ πρώτη πράξις πάσης νέας κυβερνήσεως ἦτο ὁ φόνος τῶν φίλων τῆς παλαιᾶς. Δι' οὗ καὶ ὁ ζωγράφος ἐπέγραψεν ἐπὶ τῆς εἰκόνης του τὰς ἐπομένους λέξεις ἰσπανικοῦ τινος ἀσματίου «ἐγένετο βορὰ τῶν κοράκων, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἄλλοτε θρέψει διὰ τῆς σαρκὸς τῶν ἐχθρῶν του.»

Ἐκστὸς μὲ τὴν σειρὰν του... Σήμερον ἐγὼ, αἰρίον σύ.

Η ΝΗΣΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝΟΣ

Τίς ἀναγνώσας ποτὲ τὴν πλήρη περιπετειῶν ἱστορίαν τοῦ περιφημοῦ Ροβινσώωνος δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ περὶ τῆς νήσου ἐκείνης τῆς ἐν τῷ Μεγάλῳ Ὀκεανῷ κεκρυμμένης, ἔνθα ὁ ἄγγλος συγγραφεὺς παρέστησε τὸν ἥρωά του ζήσαντα ἐν μέσῳ τσοῦτων στερησῶν καὶ περιπετειῶν!

Λοιπὸν ἡ νῆσος αὕτη ὅσον οὐπὼ ἀποκαθίσταται εἰς τῶν σταθμῶν τοῦ Μεγάλου Ὀκεανοῦ, σταθμὸς ἀναπόρευτος πρὸς μικρὰν ἀνάπαυσιν τῶν θαλασσοπόρων.

Καὶ ἰδοὺ διατί.

Ἄλλ' ἂς εἰπώμεν πρῶτον δύο λέξεις περὶ τῆς γεωγραφικῆς θέσεως τῆς νήσου ταύτης.

Ἡ νῆσος τοῦ Ροβινσώωνος, εἶνε, ὡς γνωστὸν, μία ἐκ τῶν δύο νήσων τῶν ὀνομαζομένων Ζουὰν Φερνανδέζ, αἵτινες ἀπέχουσιν 130 περίπου λεύγας ἀπὸ τῆς παραλίας τῆς Χιλῆς καὶ κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν τοῦ Βαλπαράισου. Κεῖνται δὲ μεταξὺ 33⁰ 40' νοτίου πλάτους καὶ 81⁰ 49' δυτικοῦ μήκους.

Λέγοντες μία τῶν δύο νήσων ἐκφραζόμεθα κακῶς διότι ὑπῆρχον τῷ ὄντι δύο νῆσοι ὅτε ὁ μυθιστοριογράφος ἔγραψε τὰ συμβάντα τοῦ Ροβινσώωνος, ἀλλ' ἡ μία ἐξ αὐτῶν ἐξηφανίσθη πρὸ τεσσαράκοντα περίπου ἔτων ἐκ σφοδροῦ σεισμοῦ.

Ἡ νῆσος Ζουὰν Φερνανδέζ πιθανῶς ἔχει 20 χιλιάδων μέτρων περιφέρειαν. ἔχει δὲ τοποθεσίας ζωγραφικωτάτας, ἔδαφος γονιμώτατον, ὕδατα ἄφθονα, κλίμα εὐκρατέστατον, καὶ προϊόντα ἄφθονα καὶ ποικίλα.

Οὐχὶ λοιπὸν ἄνευ λόγου ὁ ἄγγλος συγγραφεὺς ἐξελέξατο τὴν νῆσον ταύτην ὡς θέατρον τῶν συμβάντων τοῦ ἥρωός του. Εἶνε ἄλλως τε γνωστὸν ὅτι ναυαγὸς τις, Ἀλέξανδρος Σελκίρκ ὀνομαζόμενος, ἐζησεν ἐκεῖ μόνος ἐπὶ τέσσαρα ἔτη, ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ ὁποίου ἔλαβεν ἀφορμὴν ἡ ἱστορία τοῦ Ροβινσώωνος.

Ἡ Ζουὰν Φερνανδέζ ἀνήκει εἰς τὴν Χιλὴν καὶ μέχρι πρό τινων ἐτῶν πολὺ ὀλίγον ἐφρόντιζον περὶ αὐτῆς. Ποῦ καὶ ποῦ ἰδιότροπὸς τις κάτοικος τῆς Χιλῆς πλοῦσιος ἐταξείδευεν ἕως ἐκεῖ ἀπλῶς ἐξ ἰδιοτροπίας.

Διηγούνται δὲ ὅτι δύο νέονυμοι θέλοντες νὰ διέλθωσιν ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἀνενόχλητοι τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ γάμου των, ἀναχωρήσαντες ἐκ τῆς πόλεως Λίμας ἦλθον εἰς τὴν νῆσον Ζουὰν Φερνανδέζ, ὅπου ὅμως ἐκινδύνευσαν νὰ κατασπαραχθῶσιν ὑπὸ ἀγρίων ἵππων.

Πρὸ τινων ὅμως ἐτῶν ἡ κυβερνήσις τῆς Χιλῆς, σκεφθεῖσα πῶς ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν χαριστάτην ταύτην γωνίαν τῆς γῆς, παρεχώρησεν αὐτὴν εἰς ἀποικίαν γερμανῶν.

Ἡ δὲ ἀποικία αὕτη, ἀποτελουμένη ἐξ ἀνθρώπων φιλοπόνων, ἐκαλλιέργησεν αὐτὴν, ἀνέστησε κτήνη καὶ πτηνά, εἰσήγαγε τὴν καλλιέργειαν τῶν λαχανικῶν καὶ τῶν καρποφόρων δένδρων, καὶ σήμερον οἱ πλείστοι τῶν φαινοθηρῶν, ἀπαντῶντες καθ' ὁδὸν τὴν Ζουὰν Φερνανδέζ, προσορμίζονται αὐτοῦ πρὸς ἀνάπαυσιν καὶ προμήθειαν τροφῶν κλπ., ἐν ᾧ πρότερον ἦσαν ἡναγασμένοι νὰ καταπλέωσιν εἰς τὴν στερεάν, παρεκτεπόμενοι οὕτω τῆς εὐθείας ὁδοῦ.

Ἡ νῆσος αὕτη εἶνε ὅλως ἀπομεμονωμένη. Ὡς εἶπομεν ἀπέχει τῆς στερεᾶς 130 λεύγας· ἡ πλεισιτέρα δὲ ξηρὰ εἶνε τὸ σύμπλεγμα τῶν νήσων Σὰν Φέλιξ κειμένων πρὸς βορρᾶν, καὶ ἀπεχουσῶν σχεδὸν ὅσον καὶ ἡ Χιλῆ.

Ἐκ τῶν νήσων δὲ τούτων, ὡς ἀναγινώσκωμεν ἐν τῷ ἀγγλικῷ διηγήματι, ἤρχοντο ἀξισυμμορίαὶ ἐκεῖναι τῶν νησιωτῶν, αἵτινες ἀποδιβαζόμενοι εἰς Ζουὰν Φερνανδέζ ἐτρόμαζον τόσον πολὺ τὸν ἀτυχή Ροβινσώωνα.

Ἐνθυμεῖσθε, πιστεύω, τὸ συμπόσιον τῶν Κανιβάλων, τοὺς ὁποίους ὁ δυστυχὴς ναυαγός, κεκρυμμένος ὀπισθεν δένδρου, ἐβλεπε τρώγοντας καὶ χορεύοντας. Ἐνθυμεῖσθε καὶ τὰ ἐπὶ τῆς ἄμμου ἔχνη ἀνθρωπίνων ποδῶν, τὰ ὁποῖα ἰδὼν ὁ Ροβινσώων ἀνετριχίασεν ἐκ φόβου.

Πάντα ταῦτα προήρχοντο ἐκ τῶν εἰρημένων νήσων Σὰν Φέλιξ, αἵτινες εἶνε καὶ ἡ πατρίς τοῦ συντρόφου τοῦ Ροβινσώωνος, τοῦ καλοῦ Παρασκευᾶ.

Ο ΖΥΘΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ

(Νορβηγικὴ παράδοσις.)

Μίαν φορὰν κ' ἔνα καιρὸν ζυθοπώλης τις περίφημος εἶχε ὑπηρετήν νέον ἀξιόλογον, ὁ ὁποῖος μέλλων νὰ ἀναχωρήσῃ, ἐζήτησεν ἀντὶ τοῦ μισθοῦ του ἐν βαρέλιον ἐκ τοῦ ἀρίστου ζύθου. Ὁ ζυθοπώλης τῷ ἔδωκεν εὐχαρίστως τὸ βαρέλιον, τὸ ὁποῖον φορτωθεὶς ὁ νέος ἀνεχώρησε. Καθ' ὁδὸν, ἐπειδὴ τὸ φορτίον ἦτο πολὺ βαρὺ, ἐζήτηε νὰ εὕρῃ τινὰ, ὁ ὁποῖος νὰ τον βοηθήσῃ πίνων μετ' αὐτοῦ μέρος τοῦ περιεχομένου. Καὶ πρῶτον μὲν ἀπῆντησε τὸν «Κύριον τοῦ οὐρανοῦ» καὶ τὸν «διάβολον τῆς κολάσεως» ὑπὸ τὸ σχῆμα δύο γερόντων, πρὸς τοὺς ὁποίους ὅμως δὲν ἠθέλησε νὰ δώσῃ ζύθον, διότι, εἶπεν, οἱ ἄνθρωποι δὲν εὐχαριστοῦνται οὔτε εἰς τὸν οὐρανὸν οὔτε εἰς τὴν κόλασιν.

Μετ' ὀλίγον δὲ ἀπαντᾷ τὸν Θάνατον ὑπὸ τὸ σχῆμα σκελετοῦ σχεδὸν βαδίζοντος, καὶ τῷ προσφέρει ζύθον. Ὁ Θάνατος πίνων εὕρε τὸ ποτὸν νοστιμώτατον καὶ θέλων νὰνταμείψῃ τὸν νεκρίαν τῷ εἶπε·

— Διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ εὐεργεσίαν σου ἐπιθυμῶ, καλέ μου φίλε, νὰ σ' ἀνταμείψω. Λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς ὁσάκις ἐμβάινης εἰς δωμάτιον ἀνθρώπου ἀσθενοῦντος, ἢ με βλέπῃς ἐκεῖ, καὶ ἢ ἐννοῆς ἀμέσως ἂν ὁ ἀσθενὴς θὰ ζήσῃ ἢ θάποθάνῃ. Καὶ ἂν μὲν ἴταμαι παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης, τότε δὸς εἰς τὸν ἀσθενῆ ὀλίγον ζύθον καὶ θὰ θεραπευθῇ· ἂν ὅμως μὲ ἴδῃς ἰστάμενον παρὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀσθενοῦς, τότε ὁ ἀσθενὴς θ' ἀποθάνῃ ἀφεύκτως, καὶ σὺ δὲν πρέπει νὰ ἀναμιχθῆς δι' ὅλου εἰς τὴν ὑπόθεσιν.

Καὶ ὁ μὲν Θάνατος εἶπὸν ταῦτα ἠρᾶνίσθη, ὁ δὲ νέος χάρις εἰς τὴν μαγικὴν ἐκείνην δύναμιν, ἐγένετο ἰατρὸς ἐξοχος, καὶ ἐπειδὴ ὅ,τι καὶ ἂν ἔλεγεν ἀλήθειαν, κατήντησε μετ' οὐ πολὺ πλουσιώτατος. Καὶ μέχρι μὲν τινος τὰ πάντα ἔβαινον κατ' εὐχὴν. Ἄλλ' ὅμως ἡμέραν τινὰ ἠθέλησεν ὁ ἰατρός μας νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν Θάνατον· ἐν ᾧ δηλ. οὗτος ἴστατο παρὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀσθενοῦς, αὐτὸς ἠλλαξε τὴν θέσιν τῆς κλίνης, ὥστε ὁ Θάνατος εὐρέθη παρὰ τοὺς πόδας καὶ ὁ ἀσθενὴς ἐσώθη. Μανιώδης τότε ὁ Θάνατος διότι ἐξ αἰτίας τοῦ νέου ἔχασε τὸ θυμὸν του, εἶπεν εἰς αὐτὸν νὰ ἐτοιμασθῇ διότι θάποθάνῃ. Ὁ ἰατρὸς ὅμως τὸν παρεκάλεσε νὰ τον ἀφήσῃ νὰ εἶπῃ πρῶτον τὸ «Πάτερ ἡμῶν» κ' εἶπειτα νὰ τον ἐπάρῃ.

Ὁ Θάνατος συγκατένευσεν. Ἀλλὰ τί νομίζετε ὅτι ἐτεχνάσθη ὁ πανουργὸς ἰατρός; Ἐρχισε τὴν προσευχὴν, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐτελείωσε· καὶ μόνον ἐπανελάμβανε τὸ «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς» καὶ οὐδὲν πλέον. Ἐνόμιζεν ὁ ἀνόητος ὅτι κατώρθωσεν οὕτω πῶς νὰ γελᾷσῃ τὸν Θάνατον! Δεινὴ πλάνη! . . . Βλέπων ὁ Θάνατος ὅτι τὸ παιγνίδιον ἐπήγαγεν εἰς μάκρος, ἐμβάινει νύκτα τινὰ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὀκτωροῦ, ἐν ᾧ οὗτος ἐκοιμάτο, καὶ κρεμᾷ ἀπέναντί του μέγαν χάρτην ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἦτο γεγραμμένη ὅλη ἡ Κυριακὴ προσευχὴ. Ὁ φίλος μας ἐξυπνήσας, βλέπει τὸν χάρτην καὶ ἀρχίζει νὰ ἀναγινώσκῃ μηχανικῶς· τότε δὲ μόνον ἐνόησεν ὅτι ἀνεγίνωσκε τὸ Πάτερ ἡμῶν, ὅτε ἔφθασεν εἰς τὸ «Ἀμήν». Ἄλλ' ἦτο πλέον παρὰ πολὺ ἄργά. Μετὰ μίαν στιγμὴν ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης του νεκρός! . . .

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ Τῷ ΛΑΣΕΙ ΤΗΣ ΒΟΥΛΩΝΗΣ

ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΥ ΚΗΠΟΥ

Τὸ δάσος τῆς Βουλῶνης, κείμενον οὐ μακρὰν τῶν Παρισίων, εἶνε εἰς τῶν καλλίστων περιπάτων τῆς Εὐρώπης, κατασταθεὶς τοιοῦτος τῇ πρωτοβουλίᾳ Ναπολέοντος τοῦ Γ' τῷ 1852, δαπανηθέντων πρὸς τοῦτο πολλῶν ἑκατομμυρίων. Συρρέει δ' ἐκεῖ κατὰ τὰς ἐορτὰς ἰδίως πλῆθος πολὺ πάσης τάξεως.

Τὸ δάσος δὲ τοῦτο περιέχει πλείστα ὄσα θεᾶς ἄξια ἐν οἷς ὁ Ζωολογικὸς Κήπος χρησιμεύων εἰς ἐγκλιματισμὸν, πολλαπλασιασμὸν καὶ διάδοσιν τῶν

ζώων καὶ φυτῶν ἐκείνων, ἅτινα ἐξ ἄλλων τόπων εἰσαγόμενα εἰς Γαλλίαν κρίνονται ὅπως δῆποτε ὠφέλιμα. Καὶ ἡ μὲν περιοχὴ αὐτοῦ εἶνε 200 περίπου βασιλικῶν στρεμμάτων, ὅση δηλ. καὶ ἡ τοῦ ἡμετέρου Ἀνακτορικοῦ κήπου, σχῆμα δ' ἔχει κοιλιάδος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ῥεῖ ποταμὸς σχηματίζων λεκάναν, ὅπου ζῶσιν ἐλεύθερα ποικιλώτατα ὑδρόβια πτηνά. Πρὸς δεξιὰ τοῦ εἰσερχομένου εἶνε τὰ ζῶα τῶν εὐκράτων κλιμάτων μεταξὺ τῶν ὁποίων μεταξοσκώληκες διαφόρων εἰδῶν ἐντὸς ἐπίτηδες οἰκημάτων. Περαιτέρω ὑψοῦται τὸ παλάτιον τῶν πιθήκων, καὶ πλησίον αὐτοῦ τὸ πτηνοτροφεῖον, μέγα κλωβίον μήκους μὲν 65 μέτρων καὶ ὕψους 5, ὅπου ζῶσι πλῆθος πτηνῶν ποικίλων· τούτου δὲ παράρτημα εἶνε ὁ ὀρνιθὼν ἡμικύκλιον 150 μέτρων μήκους.

Πρὸς τὸ βάθος δὲ τοῦ κήπου ὑψοῦται μέγα οἰκοδόμημα περιέχον σταύλους τῶν μεγάλων θηλαστικῶν ζώων, καὶ πρὸς νότον αὐτοῦ εἶνε φυτευμένη συλλογὴ ἀριθμοῦσα 1500 ποικιλίας κλημάτων. Ἀριστερὰ (πρὸς Ν.) κεῖται ὀρθογώνιον οἰκοδόμημα μήκους 50 μέτρων, ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν πλευρῶν τοῦ ὁποίου εἶνε παρατεταγμένα 14 δοχεῖα, ἔχοντα πλάτος μὲν 1 μέτρον μήκος δὲ 2 περίπου, καὶ περιέχοντα τὰ μὲν 4 γλυκὺ ὕδωρ τὰ δὲ λοιπὰ 10 θαλάσσιον, ἐν οἷς ζῶσι παντός εἶδους ἰχθύς, κογχύλια, μαλάκια κλπ. Ἐντεῦθεν αὐτοῦ κείνται τὰ οἰκήματα τῶν ἐλάφων, προβάτων, αἰγῶν κλπ. Ἐκεῖ που δὲ πρὸς ἀριστερὰν παρὰ τὴν κυρίαν εἴσοδον εἶνε μέγα ὑαλοσκεπὲς οἰκοδόμημα, περικλείον τὸ μέγα φυτοκομεῖον ἢ χειμερινὸν κήπον, εἰς μίαν τῶν πλευρῶν τοῦ ὁποίου ὑπάρχει καὶ ἀναγνώστηριον.

Ὁ Ζωολογικὸς κήπος καταστραφεὶς σχεδὸν κατὰ τὴν τελευταίαν πολιορκίαν τῶν Παρισίων καὶ τὴν τρομοκρατίαν τοῦ Δήμου, ἀνεκαινίσθη ἤδη διὰ δαπάνης 180 χιλιάδων φράγκων, ὥστε βλέπων τις οὐτὸν νομίζει ὅτι οὐδέποτε ἔπαθε τίποτε.

Καὶ ταῦτα μὲν, ὅσον τὸ δυνατόν συντομώτατα, περὶ τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου· ἰδιαιτέρον δὲ περὶ τῶν ἐν αὐτῷ πιθήκων, οὓς βλέπει ὁ ἀναγνώστης ἐν τῇ παρατιθέμενῃ εἰκόνι, λέγομέν τινὰ κατωτέρω ἐν σελ. 34.

ΟΣΙΡΙΣ ΙΣΙΣ ΚΑΙ ΩΡΟΣ.

Χάριν περιεργείας δίδομεν τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ Μουσείου ἀπεικόνισμα συμπλέγματος τριῶν χρυσῶν ἀγαλματίων, παριστῶντων τὰς τρεῖς τῶν Αἰγυπτίων Θεότητας τὸν Ὀσίριν τὴν Ἴσιν καὶ τὸν Ὄρον.

Καὶ ὁ μὲν Ὀσίρις συνήθως εἰκονίζεται ὡς ἄνθρωπος ῥωμαλαῖος ἔχων κεφαλὴν ὅτε μὲν ἀνθρώπου, ὅτε δὲ βοός, ὅτε δὲ ἰέρακος καὶ ἄλλοτε ἴβιος· φορεῖ δὲ ὡς στέμμα ἄνθος λωτοῦ, ἢ μίτραν καὶ ἰδίως ὑψηλὸν πῖλον. Κρατεῖ βακτηρίαν γονατώδη καὶ σύμβολον αὐτοῦ εἶνε ὁ ὀφθαλμός. Εἶνε δὲ προσωποποιήσις τοῦ Νείλου τοῦ γονιμοποιούντος τὴν Αἴγυπτον, καὶ διὰ τοῦτο ὡς κυριώτατον αὐτοῦ γνώρισμα κρατεῖ κλειδα ὡς νεροκράτης τῆς Αἰγύπτου.

Ἡ δὲ ἀδελφὴ καὶ σύζυγος αὐτοῦ Ἴσις, μία τῶν πρωτίστων θεοτήτων τῆς Αἰγύπτου, παρίσταται ὡς ὠραία γυνὴ ἔχουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τας δύο ἀνοικτάς

πτέρυγας γυπίας, ἢ δύο κέρατα μακρὰ καὶ μεταξὺ | χειρὸς κρατεῖ ράβδον ἔχουσαν εἰς τὸ ἄκρον πτηνὸν λο-
αὐτῶν δίσκον ἢ σφαῖραν. Καὶ διὰ μὲν τῆς ἀριστερᾶς | φωτὸν, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς κρατεῖ τὴν κλειδα τοῦ Νεί-

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΙΔΗ ΠΡΗΚΤΩΝ ἐν τῷ Ζωολογητῷ κήτρῳ τῶν Παρισίων.

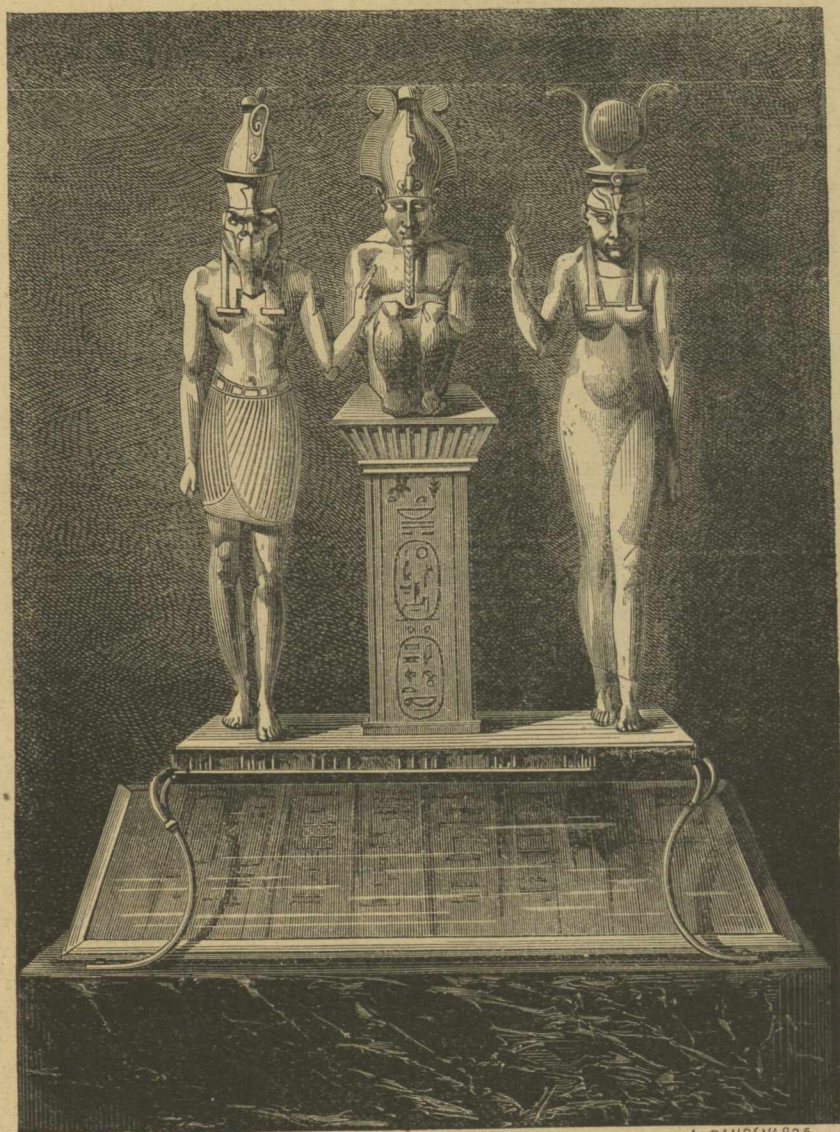
λου. Ἐνίοτε παρίσταται καθήμενη καὶ κρατοῦσα τὸν | μόνον πλόκαμον καὶ καθήμενον ἐπὶ ξύλου, πολλάκις δὲ
οἶόν τῆς ὄρον, ὅστις εἰκονίζεται ὡς παιδίον ἔχον ἓνα | καὶ θηλάζον τὴν ἴσιν καὶ ἐνίοτε ἔχον κεφαλὴν ἱέρακος.

Ἰπὸ τὸ τραπέζιον δὲ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἴστανται τὰ | χρυσᾶ ἀγαλμάτια, ὑπάρχει ἐπιγραφή ἀντανακλωμένη
ὑπὸ κατόπτρου, κειμένου ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης βάσεως, | ἐφ' ἧς στηρίζεται τὸ τραπέζιον. Τῆς ἐπιγραφῆς ταύ-
της εὗρσκει ὁ ἀναγνώστης πανομοιότυπον ὑπὸ τῆν

εἰκόνα τῶν ἀγαλματίων, τὴν ὁποίαν ἰδοὺ πῶς μετέ-
φρασαν

« Λόγος Ὁσίριδος τοῦ Ὀυνοφρέ (τοῦ Ἁγαθοῦ ὄντος).—Δί-
δωμί σοι ἑορτὰς τριακονταετῆς πλείστας ὄσας.—Δίδωμί σοι

ΑΙΓΥΠΤΙΟΙ ΘΕΟΙ

ΟΣΙΡΙΣ ΙΣΙΣ ΚΑΙ ΩΡΟΣ

Σύμπλεγμα ἐκ χρυσοῦ εὗρισκόμενον ἐν τῷ ἐν Παρισίῳ Μουσείῳ Λούβρου.

πᾶσαν ἰσχὺν καὶ νίκην.—Δίδωμί σοι τὰ ἔτη τοῦ Θεοῦ Ἀτούμ, | ὡς καὶ τῷ ἡλίῳ.»

εἶνε, ὡς εἶπομεν, κατεσκευασμένον ἐκ καθαροῦ χρυσοῦ | καὶ ἠγοράσθη ἐσχάτως παρὰ τοῦ ἐν Παρισίῳ Μου-
σείου τοῦ Λούβρου 25,000 φράγκων.

Τὸ σύμπλεγμα τοῦτο προερχόμενον, ὡς εἰλάζουσιν, | ἐκ τῆς πόλεως Σάν (τὸ πάλαι Γάνης) κειμένης ἐπὶ τοῦ
Νείλου, ἧτις ἐπὶ Μωϋσέως ἦτο ἡ ἐδρα τῶν Φαραῶ,

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἐν τινι συναναστροφῇ γενόμενου λόγου περὶ κυνηγετικών σκύλων, ἕκαστος τῶν παρευρισκομένων ἐξεθείαζε τὰ προτερήματα τοῦ λαγωνικοῦ του. Τέλος λαβῶν τὸν λόγον τελευταῖος ὁ κ. Ε. εἶπεν·

— Ὅλ' αὐτὰ εἶνε μηδὲν ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἐκτορά μου. Φαντασθῆτε· μίαν ἡμέραν σὺ συλλαμβάνει ἕνα λαγὼν τόσον· ἐτοιμάζομαι νὰ πυροβολήσω, ἀλλὰ δὲν ἔχω φυσέκια· τρέχω ἀμέσως εἰς τὸ πλησίον χωρίον καὶ προμηθεύομαι φυσέκια. Ἐπιστρέφω, ἀλλὰ δυστυχῶς ἔχασα τὸν δρόμον ἐντὸς τοῦ δάσους!

Μετὰ οὕτω μῆνας ἐν ᾧ περιεπάτου εἰς τὸ δάσος, βλέπω αἴφνης ἐμπρὸς μου τὸν σκελετὸν τοῦ Ἐκτορός μου καὶ ὑποκάτω του τὸν σκελετὸν τοῦ λαγοῦ· φαντασθῆτε τί σκυλί! ἐπρότιμῆσε νὰ ποθάνῃ ἐκεῖ παρὰ νάφθη τὸν λαγὼν νὰ του φύγῃ!..

* *

Ἐν τινι συνεδριάσει τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἐγερθεὶς τις τῶν δημοτικῶν συμβούλων, ἄνθρωπος βιομήχανος, εἶπεν ὅτι προτείνει νὰ ἐκφράσῃ τὸ συμβούλιον εὐχὴν νὰ περὶ τινος πράγματος τὸ ὁποῖον θά τον εὐχαριστήσῃ πάρα πολύ.

Ὁ πρόεδρος νομίσας ὅτι πρόκειται περὶ σπουδαίου τινος, τῷ ἔδωκε τὸν λόγον καὶ πάντες εἰσιώπησαν. Ἐκεῖνος δὲ μετὰ στόμφου εἶπε τὰ ἑξῆς·

— Κύριοι συνάδελφοι, ἐπειδὴ μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἐξετασθῇ ὁ υἱός μου, προτείνω ὅπως τὸ ἡμέτερον σωματεῖον εὐχῆθῃ μετ' ἐμοῦ ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας του.»

* *

Ὁ κύριος Κ. καὶ ἡ σύζυγός του εἶνε ἐντὸς τῆς αἰθούσης, καὶ ἡ μὲν κυρία καθήμενη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου κεντῆ, ὁ δὲ σύζυγος περιπατῶν ἄνω καὶ κάτω ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως τὸν λόγον, ὃν ἔμελλε νὰ ἐκφωνήσῃ τὴν ἐπαύριον ἐν τῇ Βουλῇ κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ προϋπολογισμοῦ.

Κύριος Κ.— Ἐλένη ἀκούεις;

Κυρία — Ἀκούω.

— Ἀλλὰ ὁλονὲν χασμᾶσαι.

— Αἴ! τοῦτο ἴσα ἴσα εἶνε ἀπόδειξις ὅτι ἀκούω.

* *

Ἀνθρώπος τις, ἔχων τὴν βίνα παρὰ πολὺ σιμὴν, ἀπῆντησε καθ' ὁδὸν πτωχὸν γέροντα καὶ τὸν ἤλεπεν.

Ὁ γέρον ἐκφράζων αὐτῷ τὴν εὐγνωμοσύνην του, μετὰ ξὺ ἄλλων εὐχῶν τῷ εἶπεν· «Ὁ Θεός, κύριέ μου, νὰ δώσῃ νὰ μὴ βλαφθοῦν ποτὲ οἱ ὀφθαλμοί σου.»

Ἡ εὐχὴ αὕτη ἐφάνη πολὺ παράξενος εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅστις βαδίζων ἐσκέπτετο οὕτω πως·

— Ἐγὼ ἔχω ὀφθαλμοὺς ἐξαίρετους, ἐλέμματα ζωηρῶν, ἐλέφαρα καλά, διατὶ λοιπὸν ὁ πτωχὸς ἐνόμισε καλὸν νὰ μ' εὐχῆθῃ νὰ μὴ βλαφθοῦν ποτὲ οἱ ὀφθαλμοί μου!

Ἐπιστρέφει λοιπὸν καὶ τὸν ἐρωτᾷ·

— Δέν με λέγεις, διατὶ πρὸ ὀλίγου μ' εὐχῆθης νὰ μὴ βλαφθοῦν ποτὲ οἱ ὀφθαλμοί μου;

— Διότι, ἀπεκρίθη ὁ πτωχός, εἴσθε τόσον σιμός, ὥστε δὲν θὰ εἰμπορέσετε νὰ φορέσετε δίοπτρα.

ΠΥΡΓΙΤΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

κατὰ τὸν H. de LA BLANCHÈRE.

(Συνέχεια)

Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἦλθε καὶ ἡ νύξ ἡσυχος καὶ αἰθρία· καὶ ἡ μὲν φίλη μου, ἀφ' οὗ ἐπέταξεν ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἔψαλε τὸ ἔσπερινόν ἄσμα τῆς, κατέβη καὶ ἐκούβη ἐντὸς ἀγροῦ τινος ἐκεῖ πλησίον νὰ κοιμηθῇ· ἐγὼ δὲ καθίσας ἐπὶ τινος κλάδου, παρετήρουν ἀπέναντί μου τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἐκάθηντο ἀγροῦνοι πλησίον τοῦ τόπου τῆς πυρκαϊᾶς, ὅπου ἐκάπνιζον ἔτι ὀλίγα σάνιδες. Ἐπὶ τέλους μ' ἐπῆρεν ὁ ὕπνος.

Περὶ τὰ χαράγματα μὲ παρεκάλεσεν ἡ φίλη μου νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὰς ἐρεῦνας μήπως εὕρωμεν τὰ μικρά της. Ἐσκέφθην τότε νὰ ὑπάγω ὀπίσω τοῦ πυρποληθέντος χορτοβολῶνος. Πετῶ λοιπὸν καὶ ἰδοὺ βλέπω κλωβίον κρεμασμένον... Πλησιάζω καὶ βλέπω ἐντὸς τοῦ κλωβίου τὰ μικρά τῆς Κορυδαλίδος. Ἄλλ' οἶμοι! ὁ κωπὸς καὶ ἡ πολλὴ θερμότης τῆς πυρκαϊᾶς τὰ εἶχε πνίξει τὰ δυστυχῆ!... Φαντασθῆτε τὴν λύπην μου· πῶς νὰ το εἶπω εἰς τὴν τάλαιναν μητέρα!.. Ὅτε τὸ ἔμαθεν ἐκλαυσεν ἐκλαυσε, καὶ ἡ ἀπελπισία της μ' ἐσπάρασσε τὴν καρδίαν...

— Ἐχασα τὴν χαρὰν μου, ἔλεγεν ἡ ἀπαρηγόρητος μήτηρ καὶ ἐκλαίει! Τί τὴν θέλω πλέον τὴν ζωὴν!

— Θάρρος, ἀγαπητή μου φίλη, θάρρος! ἔλα νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ νὰ μὴ βλέπῃς τὸ μέρος τοῦτο καὶ πικραίνεσαι! Τὰ ταξείδια θὰ σε ὠφελήσουν καὶ θὰ παρηγορηθῇς...

— Ὅχι, ὄχι! θὰ μείνω ἐδῶ, ὅπου ἀπέθαναν τὰ πουλάκια μου, νὰ κλαίω τὸν θησαυρὸν ὅπου ἔχασα!...

Ἐκεῖνη ἤθελε νὰ μείνῃ, ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι πυργίτης καὶ πρέπει νὰ εἰξεύρετε ὅτι ἡμεῖς οἱ πυργίται εἴμεθα πτηνὰ ἐλεύθερα, καὶ δὲν εἰμποροῦμεν νὰ μένωμεν περρωρισμένοι εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον. Ἀπεχαιρέτησα λοιπὸν μετὰ πολλῆς λύπης τὴν ἀπαρηγόρητον μητέρα, ἡ ὁποία μ' εὐχαρίστησε διὰ τὴν προθυμίαν καὶ τὴν εὐγένειάν μου, τὴν ἀπεχαιρέτησα καὶ ἐπέταξα ὑψηλὰ...

Καὶ πρῶτον μὲν ἐσκέφθην νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς μου. Διατὶ τάχα; ἐλησμόνησα τὰς δυστυχίας καὶ τὰ ὅσα ἔπαθα ἐκεῖ; Ὅχι! ἀλλὰ τί νὰ σας εἶπω, ἀναγνώστριαι μου καὶ ἀναγνώσταί μου, ἡ πατρις ἔχει τὸ ὁποῖον σ' ἐλκύει καὶ δέν σ' ἀφίνει... δὲν εἰξεύρω ἂν τὸ αἰσθάνεσθε καὶ σεῖς...

Ἄλλ' ὅμως ἡ τύχη μου ἄλλως ἠθέλησεν ὁ πυργίτης εἰς τοῦτον τὸν κόσμον πηγαίνει, πηγαίνει, πηγαίνει, ὅπου τὸν φέρουν αἱ περιστάσεις! ὦ! εὐτυχία του, ἂν ὁ Θεός δώσῃ εἰς αὐτὸν ἕνα καὶ φίλον!..

Γ'

ΤΑ ΠΤΗΝΑ ΕΚΛΕΓΟΥΣΙ ΒΑΣΙΛΕΑ.

Πετῶν ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον ἤσυχα ἤσυχα καὶ ἄνευ βίας, ἐνοχλῶν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καρπὸν ἢ κόκκον, ἢ ἐντομον, ἐφθασα μετὰ τινὰς ἡμέρας εἰς ἄλλον

τόπον, ὅστις εἶχεν ἄλλην ὄψιν· δένδρα παμμέγιστα ὑφούντο πέριξ λιβαδίων πρασίνων καὶ λείων ὡς ἐκ βελούδου πάπης· βράκες ἔρρεον ἐλικοειδῶς μετὰ χάριτος καὶ πέριξ αὐτῶν ἐξετείνοντο πλατεῖαι καὶ δι' ἄμμου ἐστρωμέναι δενδροστοιχίαι.

Καταγοητευμένος ἐκ τῆς θεᾶς τῆς χαριτωμένης ἐκείνης φύσεως, ἀπεφάσισα νὰποκατασταθῶ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἀλλὰ πρῶτον ἠθέλησα νὰ ἐξετάσω διατὶ τὸ μέρος τοῦτο διέφερε πολὺ τῆς πεδιάδος τῆς ὁποῖαν ἀφῆκα. Παρατηρήσας λοιπὸν εἶδον ὅτι ἐδῶ τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει καὶ ἐχωρίζοντο διὰ μακρῶν τοίχων. Ἐνόησα δὲ ὅτι εὐρισκόμην ἐντὸς ἀπεράντου δάσους ἡμέρου, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποῖου ἐκεῖτο ἡ ἔπαυλις τινος τῶν πλουσιωτάτων κτηματιῶν τοῦ τόπου.

— Ἐδῶ πλέον θὰ μείνω, ἀνεφώνησα. Καὶ ποῦ ἀλλοῦ θὰ ἦμι εὐτυχέστερος; Ἐδῶ τὰ πάντα φαίνονται ἄφθονα. Ἄς ρίψωμεν ἐν βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ μαγειρείου τῆς ἐπαύλειος.

Πηγαίνω, φίλοι μου, εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ τί βλέπω; ὁποῖα ἀφθονία φαγητῶν; Ἐβρῆκα ἐκεῖ ἑκατοντάδας πυργιτῶν ὁμοίων μου, οἱ ὅποιοι εἶχον ἐκλέξει ὡς κατοικίαν τὴν ἔπαυλιν ἐκείνην, καὶ ἦσαν εὐτραφέστατοι καὶ ζωηρότατοι, ὅπου ἀποδεικνύει ὅτι ὁ παρασιτικὸς βίος ἔχει καὶ αὐτὸς τὴν χάριν του καὶ τὰ καλά του. Τοὺς ἐπλησίασα, καὶ ἀφ' οὗ ἀντηλλάξαμεν ἀρκετὰς πληγὰς—ἡ μᾶλλον ἀφ' οὗ μ' ἔδωκαν ἀρκετὰς πληγὰς κατὰ κεφαλῆς διὰ τοῦ ῥάμφους των—συνεφιλιώθημεν καὶ κατεγράφη καὶ ἐγὼ μέλος τῆς πολυαριθμοῦ οἰκογενείας των.

Ἐν τούτοις ἐγὼ ὀλιγώτερον φυγόπονος παρὰ τοὺς συναδέλφους μου, καὶ ὑπὸ τοῦ πάθους τῶν ταξιδιῶν κεντούμενος, ἐπεχειρῶν συνεχεῖς ἐκδρομὰς εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ δάσους ποθῶν νὰ τὸ ἐξετάσω. Οὐδεὶς ὅμως τῶν συναδέλφων μου ἤθελε νὰ μ' ἀκολουθήσῃ. Εἰς μίαν δὲ τὴν ἐκδρομῶν μου τούτων ἔμαθον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ἰδιοκτῆτος τῆς ἐπαύλειος, διατὶ ὁ Ἄετός ὠνομάσθη καὶ εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν τοῦτο ἐγὼ ὅμως δὲν εἰμπορέσα νὰ το χωνεύσω, διότι ἐν ᾧ ὁ Ἄετός εἶνε ὁ ἰσχυρότατος, ὁ τολμηρότατος καὶ ὁ ἀθηφαιρότατος τῶν ἐχθρῶν μας, πῶς ἀπεφάσισα καὶ τὸν ἐξέλεξαν βασιλέα; Ὁ βασιλεὺς λοιπὸν πρέπει νὰ τρέφεται ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ὑπηκόων του; Ἐστῶ ἂς ἦνε βασιλεὺς τῶν ἀσπακτικῶν ὀρνέων, τῶν ὁμοίων του· ἀλλὰ ὁ Ἄετός βασιλεὺς τῶν στρουθίων καὶ τῶν μικρῶν ὠδικῶν πτηνῶν, τῆς τρυγόνος, τῆς περιστερᾶς καὶ τῶν περδικῶν, τοῦτο μ' ἐφαίνετο πολὺ ἄτοπον καὶ παράλογον. Ἐπὶ τέλους ὁ ἰδιοκτῆτης τὸ εἶπε!

Τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ἐκαθήμεν ἐπὶ τινος ὑψηλῆς κερασίας καὶ ἐξηκολούθουν νὰ δοκιμάζω τὰ κεράσια ἐκεῖ πλησίον ἦτο κάθισμά τι ἐκ χλόης περικυκλωμένον ὑπὸ ἡλιοτροπιῶν καὶ εὐωδιστάτων ἀνθέων. Αἴφνης βλέπω τὸν ἰδιοκτῆτην ἐρχόμενον μετὰ τῆς θυγατρὸς του, κόρης χαριτωμένης μὲ κόμην καστανήν καὶ κυματίζουσαν, καὶ ὀφθαλμοὺς μέλανας. Συνωμίλουν δὲ περὶ πτηνῶν.

— Πάτερ, ἔλεγεν ἡ κόρη, αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖοι πυργίται ἔρχονται ὡσάν ποντικοὶ εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ συναΐζουν τὰς ψίχας· ἀλλὰ διατὶ δὲν ἔρχεται καὶ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο πτηνόν, τὸ ὁποῖον εἶδομεν πρὸ ὀλίγου; Καὶ εἶνε πολὺ ὠραιότερον!

— Διότι, ἀγαπητή μου, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ, τὸ μικρὸν αὐτὸ πτηνὸν τρώγει πάντοτε ἐντομα, ὥστε δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ ἔρχεται εἰς τὸ ἐστιατόριόν μας ὅπου μόνον ψίχας εἰμπορεῖ νὰ εὔρη.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται;

— Ὀνομάζεται, κόρη μου, τροχίλος καὶ κοινότερον τροποφάκτης· ἔχει ὅμως καὶ ἄλλο ὄνομα βασιλίσκος.

— Καὶ διατὶ ὀνομάζεται οὕτω πως; Βασιλίσκος δὲν σημαίνει μικρὸς βασιλεὺς;

— Ναι, κόρη μου, δὲν εἶδες τὸ στέμμα του;

— Ἀ! ναι! Ἐχει χρυσοῦν λόφον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του.

— Ἰπάρχει ὅμως καὶ ἄλλη τις ἱστορία διὰ τὴν ὁποῖαν, ὡς λέγουν, ὀνομάσθη οὕτω πως.

— Θά μοι τὴν διηγήθῃς, πάτερ μου, αὐτὴν τὴν ἱστορίαν;

— Εὐχαρίστως· ἂς καθίσωμεν ἐδῶ ἐπὶ τοῦ καθίσματος τούτου καὶ ἄκουε.

Ἀφ' οὗ δ' ἐκάθισαν, ὁ πατήρ διηγήθη τὰ ἑξῆς·

«Μίαν φορὰν κ' ἕνα καιρὸν εἰς τινὰ τόπον πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, ὅτε ὠμίλουν ἀκόμη τὰ ζῶα, συνεκροτήθη ἐθνικὴ συνέλευσις τῶν πτηνῶν διὰ νὰ ἐκλέξωσι βασιλέα. Φυσικά, πλείστατι γινώμην καὶ προτάσεις σοφῆ καὶ μωραὶ ἐπροτάθησαν. Οἱ μὲν ἐπρότειναν νὰ ἐκλέξωσι τὸν ἰσχυρότατον, ἀλλ' οἱ ἀσθενέστεροι ὅμως ἀντέτεινον· ἄλλοι δὲ πάλιν ἤθελον τὸν μέγιστον, ἀλλ' οἱ μικροὶ διεμαρτύροντο· ἄλλοι δὲ ἐπρότειναν τὸν ὠραιότατον, ἄλλοι τὸν παχύτατον, ἄλλοι τὸν ἰσχυρότατον, ἄλλοι τὸν λευκότατον ἄλλοι...»

— Πάτερ μου, περιπαίζεις τὴν κόρην σου;

— Ὅχι, μικρούλα μου, ὅταν πρόκηται περὶ τόσον σπουδαίου ζητήματος, ὅλων τὰς γνώμαις πρέπει ν' ἀκούη τις. Ἐν ᾧ λοιπὸν αἱ γνώμαι συνεκρούοντο, καὶ αἱ κραυγαὶ ἠύξανον, φρόνιμοί τινες κεφαλαὶ ἐσκέπτοντο... Τέλος δὲ ψιττακὸς τις ζήσας πολὺν χρόνον ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων, λαβὼν τὸν λόγον, ἀνέβη ἐπὶ τοῦ κλάδου τοῦ χρησιμεύοντος ὡς ἐῆμα καὶ ὠμίλησεν οὕτω πως·

«Ἀγαπητοὶ συμπολιταί, καιρὸς εἶνε πλέον νὰ παύσωσιν αἱ ἀνωφελεῖς φωναὶ καὶ νὰποφασίσωμεν τί θὰ πράξωμεν. Πάντες ἔχετε δικηϊώματα νὰναβῆτε εἰς τὸν θρόνον, πάντες εἴσθε ἄξιοι ἀναγορευθῆτε βασιλεῖς. Διότι διὰ νὰ ἦνέ τις πτηνὸν τί πρέπει νὰ ἔχη; Πτέρυγας... Λοιπὸν σεῖς ὅλοι ἔχετε πτέρυγας· πάντες λοιπὸν εἰμπορεῖτε νὰ καθίσητε εἰς τὸν θρόνον τοῦ σεβαστοῦ ἔθνους ἡμῶν!..»

— Εὐγε! εὐγε! ἀνεφώνησεν ὁμοφώνως τὸ πλῆθος τῶν ἀνταγωνιστῶν. Ζήτη ὁ ψιττακός! ἔχει δικαίον!

Ἀφ' οὗ δ' εἰσιώπησαν, ὁ ῥήτωρ ἐξηκολούθησε·

— «Αἱ πτέρυγες εἶνε τὸ πτηνόν· λοιπὸν τὰς καλλιτέρας πτέρυγας θὰ ἔχη τὸ καλλίτερον πτηνόν, καὶ αὐτὸ θὰ γείνη βασιλεὺς. Ἄς δοκιμάσωμεν λοιπὸν τίς ἐξ ἡμῶν ἔχει τὰς καλλιτέρας πτέρυγας. Τὸ στέμμα θὰ δοθῇ εἰς ἐκεῖνον, ὅστις πετάξῃ ὑψηλότερα εἰς τὸν ἀέρα· καὶ τοῦτο διότι ὅσω πλησιάζει πλείοτερον τὸν ἥλιον, τὸν πατέρα τῆς φύσεως, τόσω καθαρότεραι καὶ ἀγνότεραι θὰ ἦνε καὶ αἱ σκέψεις καὶ ἐμπνεύσεις του. Εἶπα!..»

Ἡ συνέλευσις ἀκούσασα τὸ πρόγραμμα τοῦτο ἀνεκράυγασεν ὑπὸ χαρᾶς, καὶ ἕκαστος πλέον ἠτοίμαζε καὶ ἠκόνιζε τὰς πτέρυγας του. Ψηφοφορίας γενομένης ἐγένετο παραδεκτὴ παμψηφεί ἡ πρότασις τοῦ ψιττακοῦ, ὅστις ἔδωκε τὸ σημεῖον, καὶ πάντες οἱ ἀνταγωνισταὶ ἀνεχώρησαν. Ἐνοεῖς τώρα, κόρη μου, ὅτι ὁ Ἄετός πρῶτος, πρῶτος, ἐξέτεινε τὰς πτέρυγας του τὰς

μεγίστας. Ἐπέταξε μεγαλοπρεπῶς καὶ ἀνέβη τόσον ὑψηλά, ὥστε δὲν ἐφάνετο πλέον ἔμεινεν ἐκεῖ μίαν ὥραν περιγελῶν τοὺς ἀντιπάλους του. Ἀφ' οὗ δὲ πάντες οὗτοι κατάκοποι κατέβησαν εἰς τὴν γῆν, ὁ Ἄετός διπλώσας τὰς μακρὰς πτέρυγας του, κατέβη ἀργὰ ἀργὰ ὡς νικητής· ἀποταθεὶς δὲ πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς του εἶπεν εἰς αὐτούς·

Ὁ Ψιττακὸς λαβὼν τὸν λόγον καὶ ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ κλάδου τοῦ χρησιμεύοντος ὡς βῆμα, ἀγορεύει ἐνώπιον τῆς συνέλευσεως τῶν πτηνῶν (σελ. 31)

— Εἶμι τώρα ἄξιός νά μ' ἐκλέξετε βασιλέα σας ;
 — Μάλιστα! μάλιστα! Ζήτω ὁ Ἄετός! ζήσω ὁ βασιλεὺς μας!
 — Μίαν στιγμὴν . . . μὴ βιάζεσθε! . . . εἶπε λεπτὴ τις φωνὴ καὶ ὄξεια . . .! Δὲν ἀπεφασίσαμεν νά δοθῇ ἡ βασιλεία εἰς ἐκεῖνον ὅστις θάναθῇ ὑψηλότερα εἰς τὸν αἴρα; . . .
 — Μάλιστα! ἀνεφώνησαν μιᾶ φωνῇ.

— Λοιπὸν! ἐγὼ ἐπέταξα ὑψηλότερα παρὰ τὸν Ἄετόν· διότι χωμένος εἰς τὰ πυκνὰ πτερὰ τῆς ῥάχεώς του, ὅπου μὲ βλέπετε ἀκόμη, ὑψώθην μετ' αὐτοῦ καὶ μάλιστα ὑψηλότερα. . . Τίς ἀρνεῖται;
 — Ἐχει δίκαιον!
 — Ἐχει ἄδικον!

(ἔπεται συνέχεια.)